

HOTĂRÂREA CURȚII
16 iulie 1992*

Dirección General de Defensa de la Competencia
împotriva
Asociación Española de Banca Privada și alții

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de Tribunal de Defensa de la Competencia)

„Dreptul concurenței – Regulamentul nr.17 – Utilizarea de către autoritățile naționale de informații obținute de Comisie”

Cauza C-67/91

În cauza C-67/91,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, de către Tribunal de Defensa de la Competencia, pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

Dirección General de Defensa de la Competencia

și

- **Asociación Española de Banca Privada (AEB),**
- **Banco Hispano Americano, SA,**
- **Banco Exterior de España, SA,**
- **Banco Popular Español, SA,**
- **Banco Bilbao Vizcaya, SA,**
- **Banco Central, SA,**
- **Banco Español de Crédito, SA,**
- **Banco de Santander - SA de Crédito,**

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 214 din Tratatul CEE și a Regulamentului nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere

* Limba de procedură: spaniola.

în aplicare a articolelor 85 și 86 din tratat (JO 1962, 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3),

CURTEA,

compusă din domnii O. Due, președinte, R. Joliet, F.A. Schockweiler, F. Grévisse și P.J.G. Kapteyn, președinți de cameră, G. F. Mancini, C. N. Kakouris, J.C. Moitinho de Almeida, G.C. Rodríguez Iglesias, M. Díez de Velasco, M. Zuleeg, J. L. Murray și D. A. O. Edward, judecători,

avocat general: domnul F. G. Jacobs

grefier: domnul D. Triantafyllou, administrator

după examinarea observațiilor scrise prezentate:

- pentru guvernul spaniol, de domnul Alberto Navarro González, director general pentru Coordonarea juridică și instituțională comunitară, și de doamna Rosario Silva de Lapuerta, Abogado del Estado, șef al Serviciului de contencios comunitar, în calitate de agenți,

- pentru AEB, de către Enrique Piñel López, avocat în Baroul din Madrid,

- pentru Banco Hispano Americano SA, de către Gerardo Codes Anguita, avocat în Baroul din Madrid,

- pentru Banco Exterior de España, SA, de domnul Alvaro Merino Fuentes, Procurador de los Tribunales de Madrid, și de către José Ataz Hernández, avocat în Baroul din Madrid,

- pentru Banco Popular Español, SA, de domnul Santiago Lizarraga Beloso, împuternicit, și de către Vicente Infante Pérez, avocat în Baroul din Madrid,

- pentru Banco Bilbao Vizcaya, SA, de către José Luis Segimón Escobedo, avocat în Baroul din Madrid,

- pentru Banco Central, SA, de către Juan Manuel Echevarría Hernández, consilier, secretar și director general, avocat în Baroul din Madrid,

- pentru Banco Español de Crédito, SA, de către Mariano Gómez de Liaño y Botella, avocat în Baroul din Madrid, și Piero A. M. Ferrari, avocat în Baroul din Roma,

- pentru Banco de Santander, SA, de către Alfredo Oñoro Crespo, avocat în Baroul din Madrid,

- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii Francisco E. González Díaz și Berend Jan Drijber, membri ai Serviciului Juridic, în calitate de agenți,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea observațiilor orale ale guvernului spaniol, ale AEB, ale Banco Central Hispanoamericano, SA (rezultată în urma fuziunii băncilor Banco Hispano Americano, SA, și Banco Central, SA), reprezentată de către Juan Manuel Echevarría Hernández, ale Banco Exterior de España, SA, reprezentată de A. Echevarría Pérez, avocat în Baroul din Madrid, ale Banco Popular Español, SA, reprezentată de către Pablo Isla Alvarez de Tejera și Juan Ignacio Martí Barceló, avocați în Baroul din Madrid, ale Banco Bilbao Vizcaya, SA, ale Banco Español de Crédito, SA, ale Banco de Santander, SA, și ale Comisiei Comunităților Europene, în ședința din 12 mai 1992,

după ascultarea concluziilor avocatului general, prezentate în ședința din 10 iunie 1992,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin Ordonanța din 28 ianuarie 1991, primită de Curte la 15 februarie 1991, Tribunal de Defensa de la Competencia a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CEE, mai multe întrebări preliminare privind interpretarea articolului 214 din Tratatul CEE și a Regulamentului nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor 85 și 86 din tratat (JO 1962, 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3, denumit în continuare „Regulamentul nr. 17”)

2 Aceste întrebări au fost adresate în cadrul unui litigiu între, pe de o parte, Dirección General de Defensa de la Competencia (denumită în continuare „DGDC”) și, pe de altă parte, Asociación Española de Banca Privada (denumită în continuare „AEB”), precum și băncile Banco Hispano Americano, Banco Exterior de España, Banco Popular Español, Banco Bilbao Vizcaya, Banco Central, Banco Español de Crédito și Banco de Santander - SA de Crédito (denumită în continuare „Banco de Santander”).

3 Serviciile DGDC au inițiat o acțiune în fața Tribunal de Defensa de la Competencia, împotriva AEB și a băncilor menționate anterior. Pârâtele sunt acuzate de încălcarea, în ceea ce privește anumite servicii și comisioane bancare, a dispozițiilor Legii spaniole nr. 110 din 20 iulie 1963 privind interzicerea practicilor restrictive de concurență.

4 Băncile susțin că această procedură națională este, de fapt, motivată nu de diversele solicitări de informații prezentate la începutul anului 1987 de către serviciile DGDC, ci de măsurile ulterioare adoptate de autoritățile naționale pe baza informațiilor obținute de Comisie în temeiul Regulamentului nr. 17.

5 Aceste informații sunt conținute, conform băncilor, într-un „formular A/B”, prezentat în luna martie 1988 de către AEB și băncile menționate anterior în vederea obținerii din

partea Comisiei a deciziei de neintervenție prevăzute la articolul 2 din Regulamentul nr. 17 sau a exceptării prevăzute la articolul 85 alineatul (3) din tratat, precum și în răspunsurile la solicitările de informații adresate băncilor de către Comisie, începând cu luna martie 1987, în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 17.

6 AEB și băncile susțin că aceste informații nu pot fi utilizate de către autoritățile naționale pentru justificarea temeiniciei unei proceduri care urmărește să reprime încălcarea regulilor naționale de concurență.

7 În aceste condiții, Tribunal de Defensa de la Competencia a hotărât să suspende judecata și a adresat Curții de Justiție următoarele întrebări preliminare:

„1) Poate autoritatea națională competentă pentru aplicarea într-un stat membru a articolului 85 alineatul (1) și a articolului 86 din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în cadrul unei proceduri represive inițiate în temeiul articolelor menționate, să utilizeze informațiile obținute de către serviciile Comisiei

a) în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 17 al Consiliului?

b) datorită unei notificări voluntare din partea întreprinderilor stabilite în respectivul stat membru, în conformitate cu dispozițiile articolelor 2, 4 și 5 din Regulamentul nr. 17 al Consiliului?

2) Poate respectiva autoritate să utilizeze informațiile menționate la prima întrebare, literele (a) și (b), în cadrul unei proceduri represive inițiate în temeiul dreptului comunitar, coroborat cu dreptul intern, în materie de concurență?

3) Poate respectiva autoritate să utilizeze informațiile menționate la prima întrebare, literele (a) și (b), în cadrul unei proceduri represive inițiate numai în temeiul dreptului național al concurenței?

4) Poate respectiva autoritate să utilizeze informațiile menționate la prima întrebare, literele (a) și (b), în cadrul unei proceduri de autorizare a unor practici restrictive de concurență, inițiate numai în temeiul dreptului național?”

8 În motivarea ordonanței de trimitere, instanța națională arată că, în opinia sa, răspunsurile la aceste întrebări trebuie să fie afirmative.

9 Pentru o prezentare mai detaliată a faptelor din acțiunea principală, a derulării procedurii, precum și a observațiilor scrise depuse la Curte, se face trimitere la raportul de ședință. Aceste elemente din dosar sunt reluate în continuare numai în măsura în care sunt necesare pentru raționamentul Curții.

10 Înainte de a preciza obiectul întrebărilor preliminare adresate Curții și de a hotărâi cu privire la admisibilitatea acestora, trebuie să se indice, cu titlu introductiv, cadrul juridic în care au fost adresate aceste întrebări și, în special, respectivele domenii de aplicare a

regulilor comunitare și a regulilor naționale de concurență, domeniul de aplicare a Regulamentului nr. 17 și formele de cooperare între Comisie și statele membre, prevăzute de respectivul regulament.

11 Dreptul comunitar și dreptul național în materie de concurență tratează practicile restrictive în moduri diferite. Dacă articolele 85 și 86 din tratat le examinează din perspectiva obstacolelor care pot fi create în calea comerțului între statele membre, legislațiile naționale, inspirate de considerații specifice fiecăreia dintre ele, iau în considerare practicile restrictive numai în acest context. Prin urmare, autoritățile naționale pot acționa, de asemenea, în situații care pot face obiectul unei decizii a Comisiei (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 13 februarie 1969, Wilhelm, 14/68, Rec., p. 1, și Hotărârea din 10 iulie 1980, Giry și Guerlain, punctele 15 și 16, cauzele conexe 253/78 și 1/79-3/79, Rec., p. 2327).

12 În hotărârile citate anterior, Curtea a subliniat totuși că o aplicare paralelă a dreptului național al concurenței nu este permisă decât în măsura în care nu aduce atingere aplicării uniforme, în întreaga piață comună, a regulilor comunitare în materie de concurență și efectului deplin al măsurilor adoptate în temeiul acestor reguli.

13 Regulamentul nr. 17 se aplică procedurilor urmate de Comisie pentru punerea în aplicare a articolelor 85 și 86 din tratat. Astfel cum se arată la al șaptelea considerent, acest regulament stabilește norme în temeiul cărora Comisia poate adopta măsurile necesare aplicării acestor dispoziții.

14 Acesta este cadrul în care Regulamentul nr. 17 reglementează condițiile în care, pe de o parte, întreprinderile furnizează informații Comisiei și, pe de altă parte, aceasta din urmă utilizează informațiile respective și le transmite autorităților competente din statele membre.

15 Comisia primește astfel cererile de decizie de neintervenție, depuse de întreprinderi în temeiul articolului 2 din Regulamentul nr. 17, prin care să se declare că nu este nevoie să se intervină în temeiul dispozițiilor articolului 85 alineatul (1) și ale articolului 86 din tratat. Aceasta primește, de asemenea, notificările privind acorduri, decizii și practici, prevăzute la articolele 4 și 5 din regulament, pentru a adopta, în temeiul articolului 85 alineatul (3) din tratat, o decizie prin care dispozițiile articolului 85 alineatului (1) să fie declarate inaplicabile anumitor acorduri sau practici concertate.

16 Aceste cereri și notificări sunt prezentate într-un formular comun, denumit „formular A/B”, al cărui conținut este stabilit de Regulamentul nr. 27 al Comisiei din 3 mai 1962, Primul regulament de aplicare a Regulamentului nr. 17 (JO 1962, 35, p. 1118), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 2526/85 al Comisiei din 5 august 1985 (JO L 240, p. 1).

17 De asemenea, Regulamentul nr. 17 i-a conferit Comisiei o largă putere de investigare și de verificare, precizând, la al optulea considerent, că aceasta trebuie să fie împuternicită, pe întreaga piață comună, să solicite informații și să efectueze

investigațiile necesare pentru a descoperi orice încălcare a articolelor 85 și 86 din tratat (Hotărârea din 18 octombrie 1989, Orkem/Comisia, punctul 15, 374/87, Rec., p. 3283).

18 Astfel a fost instituită o procedură de anchetă prealabilă, diferită de procedura contradictorie prevăzută la articolul 19 din regulament, care conține, în special, solicitările de informații (articolul 11 din regulament) și verificările de către agenții Comisiei (articolul 14 din regulament). Scopul acestei proceduri este de a-i permite Comisiei să obțină informațiile și documentația necesare pentru verificarea existenței și sferei de aplicare ale unei anumite situații de fapt și de drept (Hotărârea din 18 octombrie 1989, Orkem/Comisia, citată anterior, punctul 21).

19 Dispozițiile Regulamentului nr. 17 definesc condițiile în care statele membre sunt asociate procedurilor conduse de către Comisie. Astfel cum reiese din al șaptelea considerent din regulamentul respectiv, aceste dispoziții urmăresc să asigure că măsurile necesare pentru aplicarea articolelor 85 și 86 pot fi adoptate de către Comisie, în legătură strânsă și constantă cu autoritățile competente ale statelor membre.

20 În conformitate cu dispozițiile articolului 10 alineatele (1) și (2) din regulament, Comisia transmite fără întârziere autorităților competente din statele membre o copie a cererilor și a notificărilor, precum și a documentelor de maximă importanță care îi sunt adresate în vederea constatării unor încălcări ale articolului 85 sau ale articolului 86 din tratat și a acordării unei decizii de neintervenție sau a unei decizii de aplicare a articolului 85 alineatul (3). Autoritățile competente ale statelor membre sunt abilitate să formuleze orice observație cu privire la aceste proceduri. Printre informațiile care pot fi comunicate statelor membre în temeiul acestor dispoziții se numără, în special, cele conținute în răspunsurile la solicitările de informații prezentate de Comisie în temeiul articolului 11 din regulament. În plus, acest ultim articol prevede, la alineatele (2) și (6), ca o copie a acestor solicitări de informații sau a deciziilor luate de Comisie în urma solicitărilor rămase nesoluționate să fie trimisă autorităților statului membru în cauză.

21 În cele din urmă, articolul 20 din regulament prevede, la alineatul (1):

„Informațiile obținute în urma aplicării articolelor 11, 12, 13 și 14 nu pot fi utilizate decât în scopul pentru care au fost solicitate.”

În conformitate cu alineatul (2) de la același articol, care pune în aplicare articolul 214 din tratat privind secretul profesional (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 24 iunie 1986, AKZO Chemie/Comisia, punctul 26, 53/85, Rec., p. 1965), autoritățile competente ale statelor membre, precum și funcționarii acestora și alți agenți, sunt obligate să nu divulge informațiile pe care le-au obținut prin aplicarea regulamentului și care, prin natura lor, constituie secret profesional.

Cu privire la obiectul și admisibilitatea întrebărilor preliminare adresate Curții

22 Întrebările adresate se referă exclusiv la utilizarea de către autoritățile statelor membre a informațiilor obținute de Comisie în cadrul aplicării Regulamentului nr. 17. Prin aceste

întrebări, instanța națională sesizată urmărește, în esență, să stabilească dacă autoritățile naționale pot, în sensul aplicării dreptului comunitar sau a dreptului național al concurenței, să utilizeze informațiile care le-au fost transmise de Comisie și care erau conținute în:

- răspunsurile la solicitările de informații adresate întreprinderilor în temeiul articolului 11 din regulament;

- cererile de decizie de neintervenție și notificările privind acordurile, deciziile și practicile prevăzute la articolele 2, 4 și 5 din regulament.

23 Este necesar să se precizeze că întrebările adresate se referă la utilizarea de către autoritățile naționale a unor informații obținute de Comisie care nu au fost publicate în temeiul articolului 19 alineatul (3) din Regulamentul nr. 17 și care nu au fost menționate într-o decizie a Comisiei publicată în condițiile prevăzute la articolul 21 din regulamentul respectiv.

24 AEB și anumite bănci contestă pertinenta unora din întrebările adresate, în sensul că acestea se referă, în special, la utilizarea informațiilor respective de către autoritățile naționale în scopul aplicării dreptului comunitar al concurenței. Acestea susțin că utilizarea informațiilor obținute în temeiul Regulamentului nr. 17 și, în special, cele conținute într-un formular A/B, de către autoritățile naționale, în cadrul unei proceduri naționale represive, în temeiul dispozițiilor dreptului național al concurenței, constituie obiectul acțiunii principale.

25 Trebuie amintit faptul că, în conformitate cu o jurisprudență constantă a Curții, articolul 177 din tratat stabilește cadrul unei cooperări strânse între instanțele naționale și Curte, bazată pe repartizarea funcțiilor între ele. Prin urmare, este exclusiv de competența instanțelor naționale sesizate cu privire la litigiu și care trebuie să își asume responsabilitatea hotărârii judecătorești care urmează să fie pronunțată, să aprecieze, în ceea ce privește elementele specifice fiecărei cauze, atât necesitatea unei hotărâri preliminare, pentru a fi în măsură să pronunțe hotărârea, cât și relevanța întrebărilor pe care acestea le adresează Curții.

26 Respingerea unei cereri formulate de o instanță națională nu este posibilă decât în cazul în care este evident că interpretarea dreptului comunitar sau examinarea validității unei norme comunitare, solicitate de respectiva instanță, nu au nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale (a se vedea, printre altele, Hotărârea din 28 noiembrie 1991, Durighello, punctul 9, C-186/90, Rec. p. I-5773). Însă acest lucru nu este valabil în prezenta cauză.

Cu privire la utilizarea de către autoritățile statelor membre a informațiilor conținute în răspunsurile la solicitările de informații adresate întreprinderilor în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 17

27 Comisia, AEB și băncile în cauză susțin că dispozițiile articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17, menționate anterior, interzic autorităților statelor membre să utilizeze aceste informații ca mijloace de probă în sprijinul unei proceduri de aplicare a regulilor de concurență din dreptul național. Pe de altă parte, Comisia admite că aceste informații pot fi utilizate de autoritățile naționale pentru aplicarea, în limita competențelor lor, a articolului 85 alineatul (1) și a articolului 86 din tratat.

28 Guvernul spaniol susține că aceste informații pot fi utilizate de către autoritățile statelor membre atât pentru aplicarea normelor comunitare privind concurența, cât și a dreptului național al concurenței, ale cărui obiective și scop sunt identice.

29 Răspunsul la întrebarea adresată de instanța națională necesită interpretarea dispozițiilor articolului 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17, menționate anterior, la care ar trebui să fie adăugate dispozițiile articolului 11 alineatul (3) din același regulament, care prevăd că solicitarea de informații adresată întreprinderii trebuie să indice temeiul juridic și scopul solicitării.

30 În vederea interpretării acestor dispoziții, trebuie să se țină seama de cadrul general al Regulamentului nr. 17, de obiectul dispozițiilor de stabilire a procedurii de solicitare de informații, precum și de cerințele necesare pentru respectarea principiilor generale de drept comunitar și, în special, a drepturilor fundamentale (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 21 septembrie 1989, Hoechst/Comisia, punctul 12, cauzele conexate 46/87 și 227/88, Rec., p. 2859).

31 Astfel cum s-a arătat anterior, Regulamentul nr. 17 nu reglementează procedurile conduse de autoritățile competente ale statelor membre, chiar și în cazul în care procedurile respective urmăresc punerea în aplicare a articolului 85 alineatul (1) și a articolului 86 din tratat. Articolul 9 alineatul (3) din regulament, care definește și limitează competențele autorităților naționale de aplicare a acestor dispoziții, articolul 20 alineatul (2) privind secretul profesional, precum și dispozițiile articolului 10, care prevăd implicarea statelor membre în procedurile comunitare, au ca obiect stabilirea condițiilor în care autoritățile naționale pot acționa, astfel încât să nu împiedice procedurile conduse de Comisie și, dimpotrivă, să asigure desfășurarea eficientă a acestora, respectând drepturile persoanelor interesate.

32 Distincția făcută de Comisie, pentru a răspunde întrebării adresate, între cazurile în care aceste autorități utilizează informațiile în cauză în scopul aplicării dreptului comunitar și cazurile în care aceste autorități acționează în sensul aplicării dreptului național al concurenței, nu este, în aceste condiții, relevantă. În cele două cazuri, procedura condusă de autoritățile statelor membre este distinctă de cea condusă de Comisie, iar culegerea de probe de către aceste autorități este conformă cu normele stabilite de dreptul național, sub rezerva respectării dreptului comunitar. Chiar și în cazurile în care autoritățile naționale aplică dispozițiile de fond ale articolului 85 alineatul (1) și ale articolului 86 din tratat, acestea sunt obligate să le pună în aplicare în conformitate cu normele naționale.

33 În acest cadru general, scopul unei solicitări de informații adresate unei întreprinderi, în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 17, este de a furniza Comisiei elemente de fapt și de drept necesare exercitării propriilor competențe. Valoarea probantă a informațiilor comunicate astfel, precum și condițiile în care aceste informații pot fi invocate împotriva întreprinderilor, sunt, în consecință, definite de dreptul comunitar și limitate numai la procedurile reglementate de Regulamentul nr. 17. Scopul solicitării de informații nu este acela de a furniza probe destinate utilizării de către statele membre în procedurile reglementate de dreptul național.

34 Transmiterea către autoritățile competente ale statelor membre a informațiilor culese astfel de către Comisie, în temeiul articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 17, răspunde unei duble preocupări. Pe de o parte, este vorba de informarea statelor membre cu privire la procedurile comunitare referitoare la întreprinderile situate pe teritoriul acestora și, pe de altă parte, de asigurarea unei mai bune informări a Comisiei, permițându-i acesteia să compare informațiile oferite de întreprinderi cu indicațiile și observațiile care îi pot fi furnizate de statul membru în cauză. Simpla comunicare a acestor informații către statele membre nu implică, în sine, decât faptul că acestea le pot utiliza în condiții care ar putea aduce atingere aplicării Regulamentului nr. 17 și drepturilor fundamentale ale întreprinderilor.

35 Prin interzicerea utilizării informațiilor obținute în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 17 în alte scopuri decât cel în care au fost solicitate și prin impunerea respectării secretului profesional Comisiei, precum și autorităților competente ale statelor membre și funcționarilor și agenților acestora, articolul 20 din acest regulament urmărește să protejeze drepturile întreprinderilor (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 17 octombrie 1989, Dow Benelux/Comisia, punctele 17 și 18, 85/87, Rec., p. 3137).

36 Dreptul la apărare, care trebuie să fie respectat în cursul procedurii de anchetă prealabilă, impune, pe de o parte, ca întreprinderile să fie informate, odată cu solicitarea de informații, în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din regulament, cu privire la scopurile urmărite de Comisie și la temeiul juridic al solicitării și, pe de altă parte, ca informațiile astfel obținute să nu fi ulterior utilizate în afara cadrului juridic al solicitării.

37 Secretul profesional implică nu numai instituirea de norme care au a scop interzicerea comunicării de informații confidențiale, ci, de asemenea, imposibilitatea ca autoritățile care dețin în mod legal astfel de informații să le utilizeze, în absența unei dispoziții exprese în acest sens, dintr-un motiv diferit decât cel pentru care au fost obținute.

38 Aceste garanții nu ar fi respectate dacă o autoritate, alta decât Comisia, ar putea utiliza, ca mijloace de probă, în cadrul unor proceduri care nu sunt reglementate de Regulamentul nr. 17, informații obținute în temeiul articolului 11 din acest regulament.

39 O astfel de interpretare nu contravine în niciun fel cerințelor principiului cooperării între instituțiile comunitare și statele membre. Acestor state nu li se cere să nu țină seama de informațiile care le-au fost comunicate și să sufere astfel, pentru a relua o expresie folosită de Comisie și de instanța națională, de „amnezie acută”. Aceste informații oferă

probe circumstanțiale care pot, după caz, să fie luate în considerare pentru a justifica deschiderea unei proceduri naționale (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 17 octombrie 1989, Dow Benelux/Comisia, citată anterior, punctele 18 și 19).

40 În acest sens, este necesar să fie precizate condițiile în care autoritățile naționale competente pot utiliza astfel de informații.

41 Aceste autorități trebuie să se asigure, în conformitate cu dispozițiile articolului 214 din tratat și ale articolului 20 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17, că nu comunică altor autorități naționale sau unor terți informațiile care constituie secret profesional.

42 Aceste informații nu pot fi invocate de autoritățile statelor membre nici în cadrul unei proceduri de investigare preliminară, nici pentru a justifica o decizie luată în temeiul unor dispoziții ale dreptului concurenței, fie că este vorba de dreptul național sau de dreptul comunitar. Aceste informații trebuie să rămână disponibile doar pentru autoritățile respective și nu pot fi utilizate decât pentru a aprecia dacă este sau nu oportun să se inițieze o procedură națională.

43 Pentru a răspunde argumentelor invocate de guvernul spaniol, în cursul ascultării susținerilor orale, conform cărora o astfel de interpretare ar însemna că simpla mențiune a unui fapt într-un document transmis Comisiei ar fi suficientă pentru a nu mai putea fi folosit în cadrul niciunei proceduri naționale, cu condiția totuși ca dovada existenței lor să fie stabilită nu prin documente și informații obținute de Comisie, ci prin mijloace de probă specifice dreptului național și în conformitate cu garanțiile prevăzute de dreptul național.

Cu privire la utilizarea de către autoritățile statelor membre a informațiilor conținute în cererile și notificările prevăzute de articolele 2, 4 și 5 din Regulamentul nr. 17

44 Comisia susține că aceste informații nu pot fi utilizate de autoritățile statelor membre în scopul aplicării dreptului național al concurenței. Aceasta se bazează, în special, pe dispozițiile articolului 15 alineatul (5) din Regulamentul nr. 17, referitoare la scutirile de amenzi de care beneficiază întreprinderile care au notificat Comisiei acorduri, decizii și practici. Aceasta susține că s-ar aduce atingere echilibrului și cadrului general ale acestor dispoziții dacă li s-ar permite autorităților naționale să utilizeze împotriva întreprinderilor informațiile conținute în formularele de notificare. Pe de altă parte, Comisia admite că aceste informații pot fi utilizate de autoritățile naționale, sub rezerva respectării normelor de limitare a competențelor în acest domeniu, în scopul aplicării articolului 85 alineatul (1) și a articolului 86 din tratat.

45 AEB și băncile în cauză se bazează, în ceea ce le privește, în special pe normele privind secretul profesional și pe principiile generale de drept, care interzic utilizarea împotriva unei persoane, în cadrul unei proceduri care are un caracter represiv, a informațiilor pe care această persoană a luat inițiativa de a le comunica în sprijinul unei cereri adresate autorității competente.

46 Conform guvernului spaniol, autoritățile naționale pot, în absența unor dispoziții exprese contrare, să utilizeze aceste informații pentru aplicarea dreptului comunitar, precum și a dreptului național al concurenței, fără a încălca dispozițiile Regulamentului nr. 17.

47 Spre deosebire de informațiile conținute în răspunsurile la solicitările de informații, informațiile conținute în cererile și notificările prevăzute la articolele 2, 4 și 5 din Regulamentul nr. 17 nu fac obiectul niciunei dispoziții analoage celor de la articolul 20 alineatul (1) din regulament, care limitează condițiile în care aceste informații pot fi utilizate.

48 Cu toate acestea, chiar și în absența unei astfel de norme exprese, utilizarea informațiilor comunicate de întreprinderi Comisiei trebuie să respecte cadrul juridic al procedurii în temeiul căreia au fost obținute aceste informații.

49 Din textul articolului 85 alineatul (3) din tratat și din dispozițiile Regulamentului nr. 17 reiese că notificarea acordurilor, deciziilor și practicilor către Comisie se înscrie în cadrul procedurilor comunitare specifice. În plus, atât formularul A/B, cât și nota suplimentară anexată la respectivul formular și destinată informării întreprinderilor, fac referire exclusiv la aceste proceduri și nu indică nicăieri posibilitatea unei autorități, alta decât Comisia, de a utiliza informațiile conținute în formular.

50 În aceste condiții și ținând seama de cerințele referitoare la respectarea dreptului la apărare și a secretului profesional, menționate anterior, faptul că în text nu se face referire la acest lucru nu poate fi interpretat ca un refuz din partea organului legislativ comunitar de a le recunoaște întreprinderilor drepturi identice cu cele care le sunt recunoscute pentru a asigura protecția informațiilor conținute în răspunsurile la solicitările de informații prezentate în temeiul articolului 11 din regulament.

51 Această interpretare se impune cu atât mai mult cu cât, astfel cum susține Comisia, în cazul în care li s-ar permite statelor membre să utilizeze informațiile conținute în formularul A/B, articolul 15 alineatul (5) din Regulamentul nr. 17 ar fi parțial privat de efectul său util.

52 În acest sens, trebuie amintit faptul că notificarea în cauză nu constituie o formalitate impusă întreprinderilor, ci o condiție indispensabilă pentru obținerea anumitor avantaje. În temeiul articolului 15 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul nr. 17, nu se poate aplica nicio amendă pentru fapte ulterioare notificării, cu condiția ca acestea să rămână în limitele activității descrise în notificare. Acest beneficiu pentru întreprinderile care au notificat un acord sau o practică concertată constituie contrapartida riscului asumat de întreprindere prin denunțarea din proprie inițiativă a unui acord sau a unei practici concertate. Această întreprindere riscă, de fapt, nu numai să contribuie la constatarea că acordul sau practica respectivă încalcă dispozițiile articolului 85 alineatul (1), să i se refuze aplicarea alineatului (3) și să fie obligată să pună capăt acordului sau practicii notificate (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 10 decembrie 1985, Stichting Sigarettenindustrie/Comisia, punctul 76, cauzele conexe 240/82-242/82, 261/82,

262/82, 268/82 și 269/82, Rec., p. 3831), ci, de asemenea, să fie sancționată cu o amendă pentru faptele anterioare notificării (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 7 iunie 1983, Musique Diffusion Française/Comisia, punctul 93, cauzele conexate 100/80-103/80, Rec., p. 1825). În plus, astfel cum a arătat Comisia în Hotărârea din 10 decembrie 1985, citată anterior, aceste dispoziții, prin faptul că încurajează întreprinderile să efectueze notificări, permit reducerea volumului de cercetare al Comisiei.

53 Cadrul general al acestor dispoziții implică, prin urmare, că întreprinderile care au procedat la notificări în condițiile prevăzute de Regulamentul nr. 17 pot, în contrapartidă, să beneficieze de anumite avantaje. O interpretare a acestui regulament în sensul că statele membre pot utiliza, ca mijloace de probă, informațiile conținute în aceste notificări, pentru a justifica sancțiuni naționale, ar reduce substanțial sfera avantajului acordat întreprinderilor de dispozițiile articolului 15 alineatul (5) din regulament.

54 Prin urmare, ca și în cazul informațiilor conținute în răspunsurile la solicitările de informații prezentate în temeiul articolului 11 din Regulamentul nr. 17, statele membre nu pot utiliza ca mijloace de probă informațiile conținute în cererile și notificările prevăzute la articolele 2, 4 și 5 din regulamentul respectiv.

55 Pentru toate aceste motive, este necesar să se răspundă că articolul 214 din tratat și dispozițiile Regulamentului nr. 17 trebuie să fie interpretate în sensul că statele membre, în cadrul competenței care le este recunoscută pentru aplicarea normelor naționale și comunitare în materie de concurență, nu pot utiliza ca mijloace de probă nici informațiile nepublicate conținute în răspunsurile la solicitările de informații adresate întreprinderilor în conformitate cu articolul 11 din Regulamentul nr. 17, nici informațiile conținute în cererile și notificările prevăzute la articolele 2, 4 și 5 din Regulamentul nr. 17.

Cu privire la cheltuielile de judecată

56 Cheltuielile efectuate de guvernul spaniol și de către Comisia Comunităților Europene, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile în acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de către Tribunal de Defensa de la Competencia, prin Ordonanța din 28 ianuarie 1991, declară:

Articolul 214 din Tratatul CEE și dispozițiile Regulamentului nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor 85 și 86 din tratat, trebuie să fie interpretate în sensul că statele membre, în cadrul competenței care le este recunoscută pentru aplicarea normelor naționale și

comunitare în materie de concurență, nu pot utiliza ca mijloace de probă nici informațiile nepublicate conținute în răspunsurile la solicitările de informații adresate întreprinderilor în conformitate cu articolul 11 din Regulamentul nr. 17, nici informațiile conținute în cererile și notificările prevăzute la articolele 2, 4 și 5 din Regulamentul nr. 17.

Due	Joliet	Schockweiler	Grévisse
Kapteyn	Mancini	Kakouris	Moitinho de Almeida
Rodríguez Iglesias	Díez de Velasco	Zuleeg	Murray
			Edward

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 iulie 1992.

Grefier
J.-G. Giraud

Președinte
O. Due